

*Berlia is het pseudoniem voor de schrijver Bert van Heerebeek
Bert schrijft al vijftig jaar gedichten en korte verhalen en columns.
De laatste jaren, na zijn pensionering als manager logistiek, is hij zich
ook gaan bezighouden met het schrijven van Romans en fantasieën.
Zijn boeken zijn altijd fictie maar wel dicht bij de werkelijkheid.
Tot nu werden er van hem uitgegeven:*

<i>Het gebeurde (roman)</i>	<i>ISBN 9763710319518</i>
<i>Niets is oneindig_(roman)</i>	<i>ISBN 9763710319792</i>
<i>Verbeelden Dromen</i>	<i>ISBN 9763710320385</i>
<i>Gedichtenbundel</i>	
<i>Spel der Ontmoetingen(roman)</i>	<i>ISBN 9789402126600</i>

Op zoek naar wie

Speurtocht naar een onbekende vader

*Berlia
jan.2015*

Hoofdstuk 1.

Natuurlijk had Wim al wel eens eerder het gevoel gehad dat er wat niet klopte.

Dat heeft immers elk opgroeiend kind wel eens, het idee dat zijn ouders niet de echte ouders zijn.

Dat je bent geadopteerd, of zomaar in dit gezin terecht gekomen.

Dat hoeft dan niet te betekenen dat je ouders niet goed voor je zijn, het is gewoon een onderdeel van de fantasieën welk elk kind heeft.

Ook hij had dat later maar verwezen naar het land der fabelen!

Tot het moment dat hij, jaren later, een gesprek op ving tussen zijn ouders.

Hij was intussen bijna twee en twintig jaar en was op zijn kamer waar hij wat studieboeken doornam.

Het was warm en het raam stond open.

Ook beneden bij zijn ouders stond het raam van de huiskamer open.

Normaal zou hij dan waarschijnlijk nog niet hebben kunnen verstaan van de conversatie tussen zijn ouders maar het ging deze keer wel erg luid!

Voorals zijn vader was blijkbaar erg kwaad en schreeuwde naar zijn moeder;

Verdomme, wat verwijt je me nu, heb ik hem, ondanks alles niet altijd als mijn eigen zoon behandeld!

Mag ik dan ook een keer kwaad worden als jij mij verwijt dat ik kwaad wordt als jou zoon me voorliegt!

Wim schrok en wist even niet wat hij hoorde.

Het kon niet anders dan dat het over hem ging.

Hij had de dag ervoor namelijk inderdaad ruzie gehad met zijn vader.

Of het terecht was dat hij hem had voorgelogen was niet van belang als het klopte wat hij nu dacht te horen.

Was het dan geen fantasie geweest, de gedachte die hij als kind wel eens had gehad.

Was hij dan toch geadopteerd.

Er ging nu plots van alles door zijn hoofd.
Maar het kon toch niet waar zijn.
Nooit hadden ze er ooit ook maar iets van laten merken dat ze niet zijn ouders waren.
Ook zijn vader niet.
Kon het dan toch zijn dat hij niet zijn echte vader was!
Nee, hij leek inderdaad niet op zijn vader, maar er zijn zoveel kinderen die niet op hun ouders lijken.
Hij zat zeker minutenlang perplex op zijn stoel.
Deze klap moest hij toch wel even verwerken.
Hij vroeg zich daarbij geen moment af of hij het inderdaad goed had begrepen.
Dat stond wel vast voor hem, het kon alleen over hem zijn gegaan, verder was er niemand.
Toen hij alles even had laten in werken bleef de vraag;
Wie zou dan zijn vader zijn.
En was zijn moeder dan wel zijn moeder. Ja natuurlijk, want hij had gesproken over jouw zoon!
Hij had het raam van zijn kamer intussen dicht gemaakt.
Hij wilde het op dat moment niet verder horen.
Na even besloot hij toch naar beneden te gaan om uitleg te vragen.
Hij moest het nu zeker weten!
Toen hij vertelde dat hij hen had aangehoord schrok moeder heftig!
Zie je nu wat je hebt bereikt met je schreeuwen snauwde ze vader toe en brak meteen in huilen uit.
Dus het klopt zei Wim, ben jij inderdaad niet mijn echte vader.
Hij wendde zich tot de man waar van hij altijd had gedacht dat het zijn vader was.
En jij dan, riep hij, ben jij dan wel mijn moeder.
Natuurlijk jongen snikte ze, natuurlijk ben ik je moeder.
Het was vader die het eerst zich weer in bedwang had.
Ga eens even zitten jongen, het wordt inderdaad tijd dat we eerlijk worden naar elkaar.

Eerlijk worden riep Wim, dat had dan wel al veel eerder moeten gebeuren!
Nu moet ik er op zo'n toevallige manier achter komen.
Waarom hebben jullie me het niet veel eerder verteld.
En hoe zit het dan precies, wat is nu precies wel de waarheid'.
Het gaat namelijk wel over mij!
Vertel jij het of doe ik het keek zijn vader naar moeder.
Het is jouw zoon, reageerde hij kwaad.
De tranen vloeiden nog steeds toen ze begon;
Voor je daar andere gedachten over krijgt Wim, ik ben wel je moeder
maar Ben is inderdaad niet je Biologische vader.
Hij heeft je echter wel altijd als zijn zoon behandeld, dat kun je niet ontkennen.
Of dat zo is of niet doet maakt toch niet uit viel hij haar in de rede, ik had het in elk geval wel willen weten.
Maar wie is dan wel mijn vader, en ken ik hem.
Hij was intussen opvallend rustig geworden.
Als het dan zo was wilde hij het weten!
Ik begrijp jongen, dat je dat misschien niet kunt, of niet wil geloven maar dat weet ik niet.
Opnieuw kwamen de tranen weer in een stroom naar beneden bij haar laatste opmerking.
Weet ik niet, keek hij verbijsterd, je weet toch wel met wie je het hebt gedaan.
Hij schrok min of meer van de manier waarop hij over zijn eigen moeder sprak.
Ik schaam me diep probeerde ze verder te gaan, maar het was op een feestje, we hadden met z'n allen teveel gedronken en een joint gerookt, toen is het totaal uit de hand gelopen.
Van wat er is gebeurd kan ik me nog amper wat herinneren maar een paar weken later merkte ik dat ik in verwachting was.
Maar je weet toch wel wie het geweest moet zijn, zo dronken kun je toch niet geweest zijn!

Ze leken alle vier op elkaar, het enige wat ik me denk te herinneren is dat ik een keer de naam Frits hoorde, maar dat was pas later dacht ik! Ik weet het gewoon niet meer.

Ik had ze die avond ook voor het eerst ontmoet.

Ik zou ook niet meer herkennen, ze kunnen het alle vier zijn geweest. Maar heb je dat dan nooit willen uitzoeken, dat had toch gemakkelijk vastgesteld kunnen worden, stelde Wim vast, nog steeds niet bevattend wat ze vertelde.

Op dat moment nam vader het over; dat wilde ik niet Wim!

Je moeder en ik hadden toen net verkering en ik wilde niet dat alles op zijn kop werd gezet en wilde je ook graag als mijn zoon erkennen.

Kort daarna zijn we dan ook getrouwd.

En we waren beiden blij met je, dat moet je aannemen.

En je hebt gelijk, we hadden het je helemaal niet willen vertellen.

Dat wilden we je gewoon besparen, je was gewoon mijn zoon!

Jullie worden bedankt.

Het was het laatste wat Wim op dat moment nog kon zeggen voor hij de kamer verliet en naar zijn kamer ging.

Hij vloekte een paar stevig toen hij zich op zijn bed liet vallen.

Hoe kon het!

Zijn moeder, die hij altijd had gezien als onkreukbaar.

Die nooit iets onbezonnens deed. Hoe had dit net met haar kunnen gebeuren!

Hij was woedend en had tegelijkertijd meelij met haar.

Het kon bijna niet anders of ze moeten haar gedwongen hebben stelde hij voor zichzelf vast.

Net nadat hij tot die conclusie was gekomen kwam moeder zelf binnen.

Nog steeds kon ze haar tranen niet bedwingen toen ze zei;

Het spijt me echt jongen!

Het is altijd onze bedoeling geweest je een hoop vragen en onnodige pijn te besparen.

Ja, maar het moest toch wel een keer uitkomen snikte hij mee.

Er was toch altijd wel iemand geweest die het zou verraden.

Nee jongen, niemand wist het, alleen je vader en ik.
Maar hoe is dat destijds kunnen gebeuren dan, waarom heb je geen aangifte gedaan, vroeg hij!
Dat kon ik niet jongen, en dat zou ook niet fair zijn geweest.
Ze hebben me niet gedwongen te doen wat ik deed.
Het gebeurde gewoon.
Maar dan weet je toch ook welke van de jongens het is geweest Moeder.
Nee, dat weet ik niet was haar antwoord.
Ik lag daar en had onbewust, omdat ik me toch wel wat schaamde, het laken over mijn gezicht getrokken.
Ik wilde het niet zien maar heb me ook niet verzet!
Haar stem was steeds zachter gaan klinken.
Het was weer de schaamte die duidelijk zichtbaar was.
Ik begrijp dat het allemaal heel ongeloofwaardig moet over komen, en geloof me, ik heb me er later ook altijd vreselijk voor geschaamd.
Ik zou er waarschijnlijk, als je vader er niet was geweest, wel een einde aan hebben willen maken!
Wim schrok van die laatste opmerking!
Hoe had je dat kunnen doen, je was nog wel in verwachting!
Ja, net daarom jongen!
Maar later, toen je er was, waren we allebei, ook je vader, dolgelukkig met je.
Dat moet je van me geloven!
En weer kwamen de tranen.

Het duurde een hele tijd voor hij weer een beetje normaal kon nadenken.
Er spookte in die tijd van alles door zijn hoofd.
Hoe hadden ze dit nu zo lang voor hem geheim kunnen houden.
Ze hadden hem alles willen besparen had moeder gezegd, maar nu kwam alles nog harder aan.
Het voelde echt alsof ze hem al die tijd hadden bedrogen.
En wat voor iemand was zijn Biologische vader!

Het kon wel een crimineel zijn.
Hoe had ze dit dus allemaal goed kunnen vinden.
Hij kon het zich niet voorstellen. Of had hij dan toch een verkeerd beeld van zijn moeder.
Hij nam een besluit.
Hij ging uitzoeken welke jongens er bij waren geweest en wie daarvan hem verwekt kon hebben!

Die avond aan tafel waren zijn ouders nog heel timide en leek er nauwelijks mogelijkheid voor een gesprek.
Na weer een lange stilte vroeg Wim;
Ik wil uitzoeken wie die jongens waren!
Zou je dat nu wel doen jongen; het was vader, wat helpt het jou als je dat weet.
Nu, dat helpt me zo dat ik in elk geval kan gaan uitzoeken wie mijn werkelijk vader is was zijn antwoord.
Ja, maar die man weet dat zelf waarschijnlijk niet eens zei moeder, en bovendien, die zit nu zeker niet meer op al volwassen zoon te wachten!
Bovendien ik weet niet precies meer wie het waren, ik zei toch, we hadden elkaar op een feestje ontmoet.
We zijn toen naar een van de jongens thuis gegaan en daar is het helemaal uit de hand gelopen.
We waren allemaal dronken, ikzelf ook!
Daar wil ik het verder niet over hebben, maar ik vind wel nog steeds dat jullie het mij eerder hadden moeten vertellen.
Maar geef me dus in elk geval vast een naam, die moet je toch nog wel weten!
Jongen, probeerde vader te sussen, het is meer dan een en twintig jaar geleden, wie weet waar ze allemaal zijn gebleven.
Dat zoek ik dan wel uit was het korte antwoord van Wim.
Ik weet ook maar een naam zei moeder, Frits zei ik al, en de straat, maar geen huisnummer.
Ik heb geen van de jongens ook nog ooit terug gezien.
Maar je weet geen huisnummer vroeg Wim verder.

Nee, het was een vrijstaand huis, dat weet ik nog wel.
Er stond, een groot beeld in de voortuin dacht ik, maar dat weet ik ook niet zeker, was haar antwoord.
Hij begreep dat hij het daarmee zou moeten doen.
Hoe hij er mee verder kon was de vraag.
Ook stelde hij zichzelf nog de vraag of hij er überhaupt wel mee verder wilde.
Het was zoeken naar de bekende speld!
En wat als hij inderdaad de mannen zou vinden, wie van de vier zou het dan zijn.
Hoe zou hij het kunnen aantonen.
Allemaal vragen die hij zou moeten oplossen, vooropgesteld dat hij de mannen vond!
Hij had net zijn opleiding bedrijfsorganisatie afgerond en besloten eerst een jaar vrijaf te nemen.
Daarna zou hij wel zien.
Hij had dus wel even de tijd!
Eerst maar eens zien dus of hij het adres wat zijn moeder had gegeven, kon vinden.
Na het gesprek weer terug op zijn kamer liet hij de hele nieuwe situatie nog eens aan zich voorbij gaan.
Het was begrijpelijk, heel erg boos geweest toen hij het verhaal van zijn ouders had gehoord.
De schok was dan ook groot geweest, vooral om te horen dat hij dan misschien wel in een orgie met vier mannen was verwekt!
Geschokt had hij naar het verhaal van moeder geluisterd.
Vooral omdat hij haar vanaf zijn prilste jeugd alleen maar had gekend als een lieve attente moeder zonder dat ze zich ook maar ooit met drank of andere mannen had laten gaan.
Geen kind verwacht zoiets van zijn moeder!
Nadat hij de eerste schok had verwerkt, moest hij zichzelf toegeven dat voor hem alleen van belang was hoe ze als moeder was geweest en nog steeds was.

En waarom werd het bij mannen normaal gevonden dat ze zich lieten gaan en was dat voor vrouwen eerder een schande!

Nee, het beeld dat hij even van haar had gekregen moest hij maar weer snel omruilen voor het beeld wat hij altijd van haar had gehad. Hetzelfde gold voor de man die hij altijd als zijn echte vader had gezien.

Ook voor hem gold dat hij zich altijd ook zeer nadrukkelijk als vader had gedragen.

Hij was dan ook mede verantwoordelijk voor het feit dat moeder nooit naar zijn verwekker op zoek is gegaan.

Die man, wie het dan ook zou zijn, zou nooit een betere vader hebben kunnen zijn dan Ben was geweest!

Die gedachte had hem dan wel zijn inwendige rust weer gegeven maar niet van zijn nieuwsgierigheid verlost.

Hij zou op zoek gaan naar de vier mannen.

Hoofdstuk 2.

Wim stond in de Gondelstraat, de straat die zijn moeder had aangegeven.

Het was een straat met veel nieuwbouw huizen.

Zo nieuw dat een er van nooit het adres kon zijn wat hij zocht.

Dat hielp hem echter ook weer niet al te veel verder want er bleven nog altijd een twintig vrijstaande grote huizen over die het allemaal wel zouden kunnen zijn.

Toen hij zijn moeder had gevraagd mee te gaan kijken of ze een van de huizen zou herkennen had ze het geweigerd.

Dat heeft totaal geen zin had ze gezegd, ik herinner me er verder helemaal niets meer van.

Misschien toch ook verdrongen vroeg Wim zich af!

Hij liep langs de huizen of er misschien nog steeds in een er van een beeld in de voortuin zou staan.

Het enige waren twee kabouters en een fonteintje, maar allemaal in verschillende huizen.

Dat schoot dus niet op.

Ergens zo maar aanbellen om te vragen of er soms een Frits woonde of had gewoond leek hem niet zo'n goed idee.

Op het einde van de straat zag hij wel een café.

Dat zag er uit alsof het er ook 25 jaar geleden had gestaan.

Dan nu maar hopen dat het nog de eigenaar was van toen.

Hij liep naar binnen, hij was de enige gast.

Hij wachtte even tot er vanuit de achterkamer of keuken een jonge vrouw kwam kijken naar zo'n vroege klant.

Hebt u al koffie vroeg Wim, of ben ik nog te vroeg.

De deur was open merkte ze vriendelijk op, dus als er geen koffie is ga ik hem nu voor U maken.

Ze liep naar de koffiemachine achter de bar en Wim liep met haar mee.

Staande aan de bar zei hij;

mag ik u wat vragen, is dit wel uw café?

Ja, en nee, antwoordde ze, maar waarom vraagt U dat, het zou toch wel kunnen.

Natuurlijk antwoordde Wim weer maar U lijkt me nog niet zo oud.

Meer van mijn leeftijd denk ik.

Dat zou kunnen, maar mijn vader en ik draaien hier de zaak.

Oh, is uw vader dan in de buurt, ik zou hem wat willen vragen!

Ten minste, vulde hij snel aan, als dit café ook ruim twintig jaar geleden al van hem was.

Ja hoor, kwam het antwoord, zelfs al veertig jaar!

Maar wat wilde U hem vragen dan.

Nou, in een van de huizen hier in de straat moet wat meer dan twintig jaar geleden ook een jongeman hebben gewoond die waarschijnlijk Frits heette. Die man zou dan nu in de veertig kunnen zijn.

Dat is een man waar ik naar op zoek ben omdat hij vroeger waarschijnlijk mijn moeder heeft gekend.

Ze kan zich echter niet meer precies het huis herinneren.

Het meisje stond intussen in de deuropening naar achter;

Heb je even tijd Pa riep ze naar een man die zich dus waarschijnlijk daarachter ergens ophield.

“Pa “kwam in de deuropening, knikte even naar Wim en vroeg;

Wat is er Janet.

Mijnheer hier wil weten of er in de huizen verderop ooit een jongeman heeft gewoond die Frits heette.

Hij moet dan nu in de veertig jaar zijn!

Ja, viel Wim haar bij, hij woonde hier waarschijnlijk ruim twintig jaar geleden.

Een man die Frits heet, vroeg de man, dat zou ik niet weten nee.

Er woonden toen veel jongelui in de straat, maar een Frits zegt me niets.

Weet U geen huisnummer of zo vroeg de man verder.

Nee, dat wist Wim niet.

Mijn moeder dacht zich wel te herinneren dat er een beeld voor in de tuin stond, maar dat zie ik nergens.